

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Břetislavka, a. s., se sídlem V Šáreckém údolí 764/1, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, čj. MHMP 1032274/2016, sp. zn. S-MHMP 754022/2016/STR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, čj. 9 A 148/2016 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce požádal o obnovu řízení ve věci povolení stavby „*Regenerace lokality Břetislavka v Praze 6*“, v areálu Dejvice č. p. 764, V Šáreckém údolí 1, Praha 6, na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD v k. ú. D., které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6 ze dne 8. 7. 2013, čj. MCP6 036235/2013, sp. zn. SZ MCP6 098687/2012/OV/Ber. Jako důvod obnovy řízení žalobce uplatňoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2013, čj. 11 A 115/2012 - 57, kterým soud

zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o umístění stavby na výše uvedených pozemcích.

[2] Úřad městské části Praha 6 (dále „správní orgán I. stupně“) žádost o obnovu řízení zamítl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, čj. MCP6 018159/2016, sp. zn. SZ MCP6 059366/2015/OV/Koc. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud měl na rozdíl od správních orgánů za to, že žalobce podal žádost o obnovu řízení po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 100 odst. 2 spr. ř. Rozhodujícím okamžikem pro počátek běhu této lhůty byl podle městského soudu okamžik doručení rozsudku městského soudu čj. 11 A 115/2012 - 57 advokátovi žalobce dne 19. 9. 2013, neboť tímto okamžikem se žalobce dozvěděl o zrušení rozhodnutí o umístění stavby, v čemž spatřoval důvod pro obnovu stavebního řízení. Okamžik, kdy se žalobce podle svého tvrzení dozvěděl o existenci stavebního povolení (tj. 30. 6. 2015), od něhož běh subjektivní lhůty počítaly správní orgány, není relevantní. Bylo na žalobci, aby si v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* po zrušení podkladového územního rozhodnutí ověřil u správního orgánu I. stupně, zda na řízení o územním rozhodnutí navázalo řízení stavební, které je jeho logickým a předvídatelným vyústěním.

[5] Vzhledem k tomu, že správní orgány zamítly žádost o obnovu řízení nikoli z důvodu nedodržení subjektivní lhůty, ale z důvodu nenaplnění podmínek pro obnovu řízení stanovených v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř., zabýval se městský soud i touto otázkou.

[6] Městský soud měl stejně jako správní orgány za to, že formální podmínka stanovená v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř. (tj. že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jež má být obnoveno) splněna nebyla. Žádost o obnovu řízení byla totiž podána za existence pravomocného územního rozhodnutí, které existovalo jak v okamžiku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o této žádosti, tak v okamžiku odvolacího rozhodnutí žalovaného. Podkladové rozhodnutí tedy nebylo zrušeno ani změněno (výrok nového odvolacího rozhodnutí z 16. 4. 2014 ve věci umístění stavby vydaného po zrušujícím rozsudku městského soudu čj. 11 A 115/2012 - 57 se oproti výroku původního odvolacího rozhodnutí z 25. 5. 2012 nijak nezměnil).

[7] Splněna nebyla ani materiální podmínka stanovená v § 100 odst. 1 *in fine* spr. ř. (tj. že zrušení nebo změna podkladového rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v řízení, jež má být obnoveno). Podle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) totiž platí, že dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, nové územní rozhodnutí se již nevydává.

[8] S ohledem na nesplnění podmínek pro obnovu řízení považoval městský soud za nadbytečné zabývat se žalobními námitkami směřujícími proti tomu, že správní orgány na žádost žalobce nepřerušily řízení o žádosti o obnovu řízení (podle žalobce měly správní orgány řízení přerušit z důvodu, že městský soud projednával žalobu proti novému

pokračování

odvolacímu rozhodnutí žalovaného z 16. 4. 2014 ve věci umístění stavby vydanému po zrušujícím rozsudku městského soudu čj. 11 A 115/2012 - 57).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel na prvním místě nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož podal žádost o obnovu řízení po uplynutí tříleté subjektivní lhůty. Podle stěžovatele totiž subjektivní lhůta začala běžet až od okamžiku, kdy měl povědomí nejen o rozsudku městského soudu čj. 11 A 115/2012 - 57 ve věci umístění stavby, ale rovněž o proběhlém stavebním řízení ukončeném pravomocným stavebním povolením. Po dobu, kdy stěžovatel o stavebním řízení nevěděl (tj. nevěděl o tom, že zrušené rozhodnutí bylo podkladem pro rozhodnutí vydané v jiném řízení), nemohla subjektivní lhůta začít plynout. V důsledku toho, že správní orgán I. stupně se stěžovatelem v rozporu se zákonem nenakládal jako s účastníkem stavebního řízení, dozvěděl se stěžovatel o proběhlém stavebním řízení až 30. 6. 2015 od vlastníka sousedních nemovitostí. Od tohoto dne tedy počala plynout subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani s argumentací městského soudu, podle níž nebyla splněna formální podmínka pro obnovu řízení stanovená v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř. Pokud jde o existenci pravomocného rozhodnutí ve věci umístění stavby v době podání žádosti o obnovu řízení, podle stěžovatele je rozhodným stav v době vydání rozhodnutí o takové žádosti, nikoli stav v době jejího podání. Stěžovatel byl kromě toho nucen žádost za daných okolností podat z důvodu plynutí subjektivní a objektivní lhůty. Co se týče existence pravomocného územního rozhodnutí v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti, posledně uvedené rozhodnutí nemělo být vydáno, neboť stěžovatel žádal o přerušování řízení o žádosti o obnovu řízení do právní moci rozhodnutí městského soudu v řízení o žalobě proti novému odvolacímu rozhodnutí žalovaného z 16. 4. 2014 ve věci umístění stavby vydanému po zrušujícím rozsudku městského soudu čj. 11 A 115/2012 - 57.

[11] Stěžovatel konečně městskému soudu vytýká, že se nezabýval námitkami, podle nichž správní orgán I. stupně a žalovaný v rozporu se zákonem nepřerušili na žádost stěžovatele řízení o žádosti o obnovu řízení. V tomto rozsahu je podle stěžovatele rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu.

[13] Stěžovatel následně kasační stížnost doplnil o odkaz na závěry plynoucí z rozsudku městského soudu z 18. 9. 2020, čj. 5 A 140/2016 - 108, který se zabýval obdobnými otázkami na podkladě žaloby souseda stěžovatele a dospěl k jiným závěrům ohledně přerušování řízení o žádosti o obnovu řízení, jakož i ohledně naplnění formální podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř. *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[16] Podle § 94 odst. 5 stavebního zákona *dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevzdává; to neplatí, bylo-li zrušeno územní rozhodnutí pro záměr, pro který bylo vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*

[17] V projednávané věci je plně aplikovatelný závěr plynoucí z judikatury NSS, podle níž tento soud není povinen vypořádat se s každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského soudu ob stojí i pouze na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (rozsudek NSS z 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016 - 22). NSS totiž opakovaně vyslovil, že rozsudek krajského soudu nezruší, byť je založen zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech, pokud je tento rozsudek přezkoumatelný, řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a současně může NSS postavit na jisto, že výrok rozsudku krajského soudu je v souladu se zákonem, aniž by překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány (viz usnesení rozšířeného senátu z 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS a rozsudek z 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008 - 66).

[18] Městský soud v souzené věci vyslovil závěr, že s ohledem na § 94 odst. 5 část věty před středníkem stavebního zákona nebyla splněna materiální podmínka pro obnovu řízení. Vůči tomuto závěru nesměruje žádná část kasační argumentace stěžovatele. Tento důležitý aspekt napadeného rozsudku ponechal stěžovatel zcela stranou. Za kasační námitku nelze považovat poznámku učiněnou v závěru kasační stížnosti, že výklad městského soudu by znamenal, že rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že k umístění stavby došlo v rozporu se zákonem, by již nemělo žádný reálný dopad do dané věci, což nelze v právním státu připustit. Tato poznámka je totiž závěrem ke kasační námitce týkající se neposouzení námitek ohledně vedení řízení před správním orgánem (poukazujících nepřerušeni správního řízení). Nejde tedy o zpochybnění závěru městského soudu ve vztahu k nenaplnění materiální podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř. K tomu lze doplnit, že tento závěr městského soudu nezpochybňuje ani stěžovatelova argumentace rozsudkem městského soudu z 18. 9. 2020, čj. 5 A 140/2016 - 108, neboť městský soud se v něm k této otázce nevyjadřoval (srov. bod 48 tohoto rozsudku).

[19] Kasační stížnost stěžovatele tedy nemůže být důvodná a napadený rozsudek městského soudu je zákonný, neboť jeden z důvodů, pro který nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, ob stojí sám o sobě a stěžovatel proti němu nebrojil.

[20] NSS pro úplnost dodává, že k otázce, zda jsou naplněny důvody pro obnovu řízení v procesní situaci, na niž se vztahuje § 94 odst. 5 část věty před středníkem stavebního zákona, se již vyjádřil v rozsudku ze dne 3. 10. 2018, čj. 3 As 193/2017 - 29. Dospěl k závěru, že za situace, kdy bylo územní rozhodnutí zrušeno po povolení stavby a nové

pokračování

územní rozhodnutí se již nevydává, není takové zrušení skutečností, která by odůvodňovala jiné rozhodnutí ve věci povolení stavby v obnoveném řízení. To je v souladu s koncepcí § 94 odst. 5 stavebního zákona, podle které stavební zákon respektuje původní umístění stavby, jež bylo podkladem pro stále platné a účinné povolení stavby. Stavba je v těchto případech umístěna nikoliv na základě územního rozhodnutí, ale na základě zákonné akceptace faktického umístění stavby. V těchto případech tedy k přehodnocení umístění stavby nedojde, neboť na tuto otázku stavební úřad jinak nahlížet ani nemůže (srov. body 22 a 23 citovaného rozsudku).

[21] Závěry citovaného rozsudku čj. 3 As 193/2017 - 29 nepopřel ani rozšířený senát NSS v usnesení z 22. 10. 2019, čj. 6 As 211/2017 - 88, č. 3948/2019 Sb. NSS. Konstatoval, že postup vysvětlený například v rozsudku NSS ze 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS, podle něhož cesta k nápravě vede přes nové rozhodnutí ve věci zrušeného územního rozhodnutí a jím vyvolané řízení o obnově řízení ve věci stavebního povolení, nelze aplikovat na řetězené akty vydané podle stavebního zákona z roku 2006 (bod 28 usnesení). Dodal také, že i kdyby odhlédl od omezení obsaženého v § 94 odst. 5 část věty před středníkem stavebního zákona, obnova řízení o podmíněném správním aktu není s ohledem na stanovené lhůty adekvátním procesním nástrojem, jehož prostřednictvím by bylo možné se v návaznosti na zrušení podmiňujícího správního aktu domoci nápravy konstatovaných nezákonností (bod 29 usnesení).

[22] Lze dodat, že i kdyby stěžovatel závěr o nenaplnění materiální podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř. napadl kasačními námitkami, nebyl by nyní rozhodující senát oprávněn se odchýlit od již vyslovených judikатурních závěrů bez toho, že by věc znovu předložil postupem podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu. Pokud by stěžovatel právě toho chtěl dosáhnout, měla by tomu odpovídat podrobná polemika stěžovatele s dříve vyslovenými závěry rozšířeného senátu v usnesení čj. 6 As 211/2017 - 88, který cestu k účinné nápravě našel v možnosti k řádně uplatněné žalobní námitce zohlednit nezákonnosti podmiňujícího aktu (územnímu rozhodnutí) autoritativně zjištěné rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení v řízení o žalobě proto podmíněnému aktu (stavebnímu povolení).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud, aniž se z důvodu nadbytečnosti zabýval kasačními námitkami, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Stejně tak nemá toto právo ani osoba zúčastněná na řízení, neboť jí nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. prosince 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu